

Karavaan-begeleidster Bie Sysmans (rechts) beklom in september 2013 samen met lotgenoten de Monte Perdido (3555 m), een berg in de Spaanse Pyreneeën. Dit bijzondere project van Outward Bound, dat elke twee jaar plaatsvindt, bestaat uit verschillende outdoor-activiteiten en een 4-daagse beklimming van de Monte Perdido.

Foto's en tekst: Bie Sysmans

Project 'Van kanker naar Kracht': beklimming van de Monte Perdido in Spanje

Aan de tiendaagse ging een voorbereidingsweekend, twee voorbereidende wandeldagen in de Ardennen en een zoektocht naar sponsors vooraf (dankjewel, sponsor Karavaan!).

Het project 'Van kanker naar Kracht' gaat over de kracht van bergen. Deze bergtocht heeft voor iedere deelnemer een ander betekenis en geeft weer nieuwe energie en een nieuwe start aan de mensen die kanker hebben ervaren.

Hoe het begon...

Juni 2011. Na weken van barstende hoofdpijn, kreeg ik te horen dat er 'iets' in mijn hoofd zat: het bleek een kwaadaardige hersentumor te zijn. Als 35-jarige vrouw met twee kinderen van 3 en 5 jaar, was dit een donderslag bij heldere hemel. Voor september 2011 stond er zelfs de begeleiding van een Joker-groepsreis naar Jordanië op de planning. Het besef dat het leven zomaar ineens kan afgelopen zijn, deed me beslissen dat ik weer de dingen moest gaan doen, die me écht gelukkig maakten. Ik moest dringend weer naar mijn grote liefde: de bergen!

Daar zou ik de verwarring en alle angsten achter me kunnen laten. Maar wat kon mijn lichaam nog aan? Door de zware radiotherapie was ik het vertrouwen in mijn lijf volledig kwijtgespeeld.

Groepsfoto voor de thuisbasis in Miraval, nationaal park Ordesa

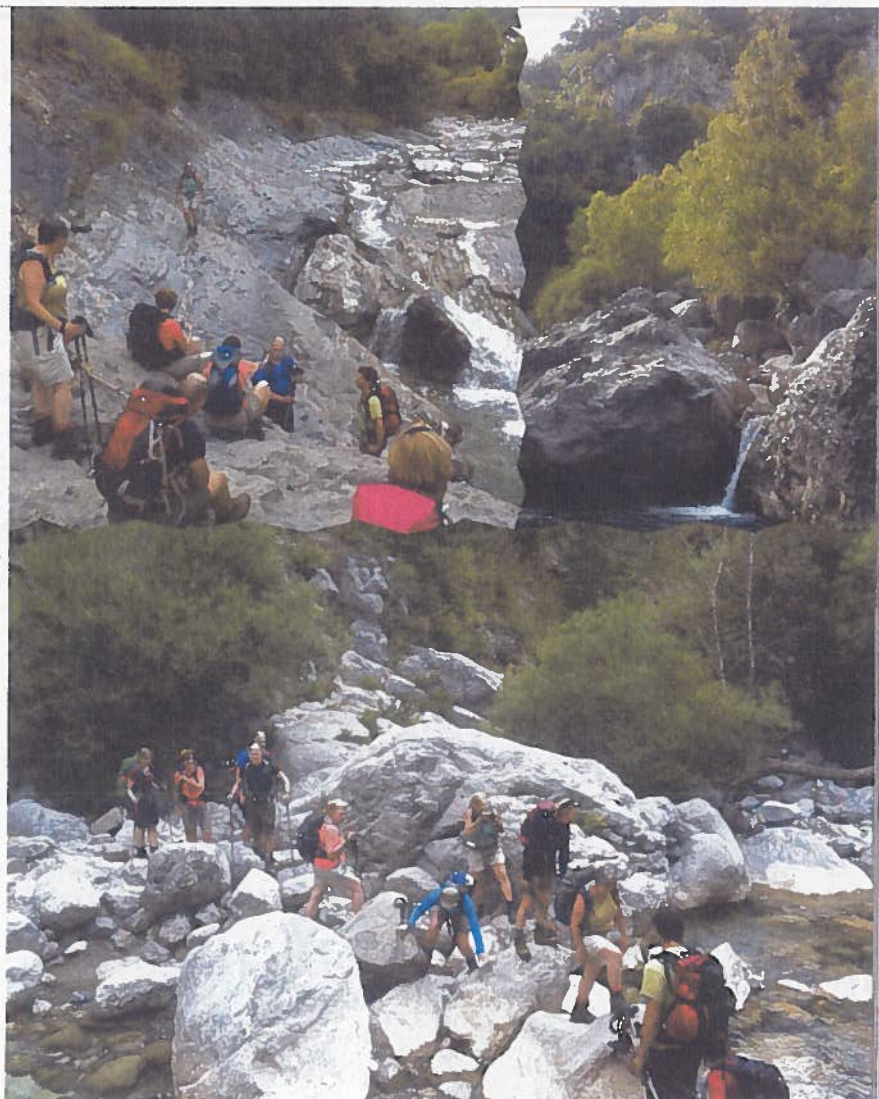
September 2013, ruim twee jaar later. De kanker is overwonnen, mijn energie weer redelijk op peil. Ik ben er klaar voor. Ik kan niet wachten om me zo licht als een veertje te voelen, de berglucht op te snuiven, het geklingel te horen van de koebellen en me te verliezen in het gevoel van nietigheid dat je in de bergen overmant.

Kanker gooit je leven serieus in de war. Iedere deelnemer heeft dan ook zijn eigen motivatie om mee te stappen in dit project en neemt zijn eigen vragen mee de berg op. Mijn persoonlijke vraag bij dit avontuur: zal ik mijn oude lichaam terugvinden op de Monte Perdido? Kan ik weer vertrouwen op mijn lijf?

Dag 1: Dagtocht als opwarmer

Na ons geïnstalleerd te hebben in een prachtig afgelegen gîte in Miraval (860 m), een piepklein plaatsje in het nationale park van Ordesa, vertrekken we de eerste dag vol enthousiasme op een dagtocht als opwarmer voor de beklimming van de Monte Perdido. Het is heerlijk weer en ik geniet samen met mijn groepsgenoten van de ruige natuurpracht van de Spaanse Pyreneeën. De dappersten van de groep wagen zich aan een plons in de bergriever op een idyllisch ogend plekje met waterval. Ik voel het al de eerste dag: deze bergen geven me tonnen energie. Ik ben waar ik wil zijn. Ik voel me intens gelukkig. Ik spring als een berggeit over de grote keien langs de rivierbedding en ik geniet van de kracht in mijn lichaam.

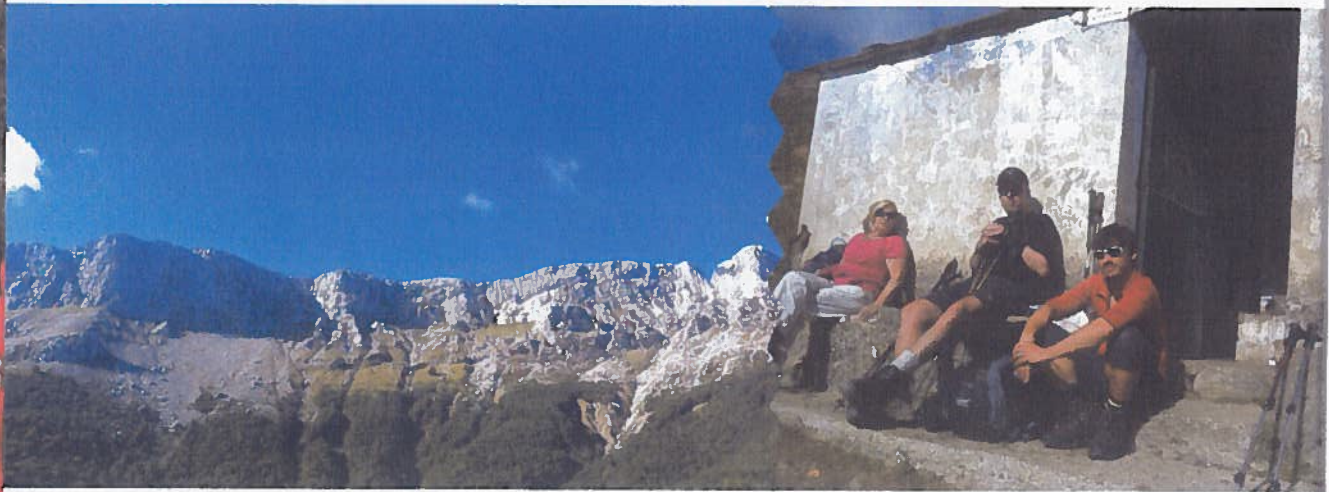
Ik leer ook meteen de groepsleden kennen die dezelfde 'energieflow' hebben. Ze worden mijn stapmaatjes voor de rest van mijn verblijf. Elke avond brengt de ervaren begeleiding de groep samen om terug te blikken en te reflecteren op de gebeurtenissen. Er wordt dieper ingegaan op ieders ervaringen en gevoelens.

Dag 2: Speleologie

Zoals het alleen maar in de bergen kan gebeuren, is het weer volledig omgeslagen: er wordt een dag met veel regen voorspeld. De geplande klettersteig kan niet doorgaan, maar in de plaats daarvan wordt er een speleologie-activiteit georganiseerd. Ik ben teleurgesteld omdat ik hier erg naar had uitgekeken. Maar ach, de weergoden in de bergen doen hun eigen ding, net zoals elke cel in je lichaam, niet?

Dag 4: Tocht naar Refugio de San Ficienda (1750 m)

Na een rust- en inpakdag vertrekken we vanuit onze gîte (860 m) naar ons uiteindelijke doel: de top van de Monte Perdido. We dragen enkel onze dagrugzak. Vrijwilligers brengen de slaappullen en enkele tenten naar de eerste overnachtingsplaats. Dat geeft ons de vrijheid om enkel met een dagrugzak te wandelen. Heerlijk!

De natuur rondom ons is overweldigend: de blauwe lucht is vol lammergieren en het belgeklingel van loslopende bergkoeien. Meer moet het leven niet zijn (voor mij dan toch)... Wat is er mooier dan de natuur in volle actie? We passeren een plaats waar het wemelt van gieren die wegvliegen zodra we opgemerkt worden. We vinden de reden van de samenschooling: een half opgepeuzelde koe in een geul. Eén gier zit nog met zijn lijf in de dode koe en heeft ons dan ook niet horen of zien naderen. Het prachtige schouwspel houdt op zodra de gier uit de dode koe te voorschijn komt. Hij schrikt zich een bult en kiest het (vliegend) hazenpad.

Aangekomen bij de onbemande hut (lees: muren met dak) krijgen we slaap- en kookgerief van de vrijwilligers. Na een astronautenmaaltijd, die heerlijk smaakt, leg ik mijn hoofd te rusten op de betonnen vloer van de hut en ik voel me intens gelukkig!

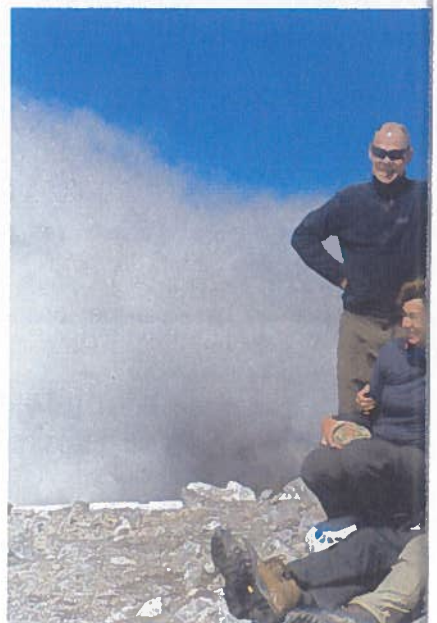
Dag 5: Tocht van Refugio de San Ficienda naar de Goritz-hut (2200 m)

We worden gewekt door een prachtige ochtendzonn aan de overkant van de vallei. Na de afdaling in de canyonbedding Rio Bellos gaat het steil omhoog. Het weer slaat om. Op de col krijgen we een paar buien over ons heen. Tijdens de tocht gaat het landschap geleidelijk over van groen naar grijs, het terrein wordt ruiger en het uitzicht verandert in nog indrukwekkendere bergformaties. Aangekomen bij de Goritz-hut is het weer terug opgeknapt. De kikkererwtensoepe en gezelligheid in de berghut doen onze spieren ontspannen en laten ons alvast dromen van de top.

Dag 6: Beklimming van de top (3335 m)

D-day! Ik voel me in topvorm en mijn lichaam voelt vertrouwd aan. Ik heb het gevoel 'dat ik er weer ben!' Er wordt goed weer voorspeld. Drie personen van de groep blijven met vrijwilligers achter zodat ze op hun eigen ritme hun eigen top te bereiken. Hoe meer we stijgen, hoe desolater en indrukwekkender de vergezichten worden. De ontlasting op de top is enorm. We knuffelen elkaar en er wordt gehuild. Het reflectiemoment 's avonds in de berghut met onze begeleiders geeft duidelijk aan dat voor elke deelnemer het (niet of wel) bereiken van de top een bijzondere betekenis heeft, voor iedereen verschillend maar voor iedereen een keerpunt.

Dag 7: Afdaling naar de gîte in Miraval

We dalen af van de Goritz-hut tot diep in de canyonbedding van Ordesa, waar we uitkomen bij de Cola de Caballo-waterval. We wandelen deze watervallei door, waarbij we geleidelijk voelen dat we in de bewoonde wereld komen: toeristen op slippers en ballerina's, die hopen ons beginpunt, de waterval te bereiken. Het is een gek gevoel om na het desolate hooggebergte weer in 'de echte wereld' terecht te komen. Of is het net omgekeerd? Iets in mij schreeuwt: laat me daarboven blijven! Maar aan alle mooie liedjes komt een eind, ook aan dit.

Dag 9: Canyoning

Na een heerlijke rustdag staat er als afsluiter een canyoning op de

planning. We wurmen ons in het pak en voelen ons een worstje in een hete oven. Het bergwater brengt dan ook een fijne verkoeling. Sommige groepsleden gaan uit hun dak en bewegen zich als een vis in het water. Ikzelf ben niet zo'n waterrat en stiekem droom ik al van de volgende bergtocht. Het vertrouwen in mijn lichaam is terug, dus vanaf nu vlieg ik er weer in!

Wil je meer informatie over dit project? Surf naar www.monteperido.be of www.outwardbound.be.

Je kan ook via mail contact opnemen met karavaanbegeleidster Bie Sysmans: biesysmans@yahoo.com. Ze geeft je met veel plezier meer uitleg over het project.

DE KARAVAAAN

KARAVAAAN

België - Belgique
P.B. - B.F.
2099 Antwerpen X
B / 87

Tijdschrift over duurzaam reizen

januari 2014

Karavaan vzw
Geerdegemvaart 96 - 2800 Mechelen (afz.)
015 40 75 80 - info@karavaan.be
www.karavaan.be

Verenigd Koninkrijk
Mars 2014
10
H10

THEMA

Sterke vrouwen

DUURZAAM REIZEN

Interview met de
ecotripping madammen

POWERVERHAAL

Beklimming van de
Monte Perdido

REISVERHAAL IN BEELD

Iran